

[Knud Thomsen.]

sig med juridisk vanskelige problemer, erstatningsret og forsikringsret på internationalt niveau inden for netop dette vanskelige tekniske område.

Lovforslagets kapitel III indeholder, så vidt jeg kan se, den lovgivning, som nødvendigvis må gennemføres her i landet, for at vi kan tiltræde Pariserkonventionen af 29. juli 1960. Som den ærede ordfører for venstre var inde på, er der foregået et stort udvalgsarbejde heroppe i forbindelse med OEEC-konventionen på nordisk basis og på europæisk basis, og de navne, der har været knyttet til dette arbejde, borger naturligvis for, at det er fornuftigt arbejde, der nu forsøges indført i lovsform her i landet. Jeg er ikke på indeværende tidspunkt i stand til at tage stilling til, om selve lovforslaget udviser væsentlige afvigelser fra konventionsteksten; jeg har ikke kunnet nå at fordybe mig i denne, men det synes jo så ganske afgjort ikke at være tilfældet.

Lovforslagets § 21 begrænser det samlede ansvar for skader hidrørende fra en og samme nukleare ulykke til 70 mill. kr. Jeg kan se, at man i konventionen opererer med et begreb, der hedder afregningsenheder, med et maksimalt ansvar på 15 mill. afregningsenheder, hvilket altså skulle svare til 15 mill. dollars eller igen godt 100 mill. kr.

Jeg har læst det afsnit i betænkningen, der beskæftiger sig med begrænsningen af ansvaret, og jeg kan tiltræde de overvejelser, der har ført til, at man her i landet er kommet til en øverste grænse på 70 mill. kr., altså principielt en ret høj forsikring og tæt op imod den forsikringsgrænse, man faktisk kan opnå.

Kapitel II omfatter, så vidt jeg kan se, de særlige danske bestemmelser, der vil være nødvendige i forbindelse med adgangen til at drive nukleare anlæg, og kontrollen med disses fredelige udnyttelse med henblik på internationale aftaler og endelig som sagt den allerede omtalte bemyndigelse til at fastsætte bestemmelser for transportmidler, der drives nukleart.

Det er efter lovforslaget den højtærede statsminister, der for Danmarks vedkommende bliver den øverste myndighed på dette område. Han skal således godkende

planer om nukleare anlæg og disses indretning på dansk grund.

Uden at jeg i øvrigt har været nærmere inde på problemet, har jeg studset en lille smule over, at det ikke er den højtærede minister for offentlige arbejder, under hvem man naturligt har lagt dette. Det bliver formodentlig i første omgang kraftanlæg, der skal bruges i forbindelse med elektricitetsfremstilling, men det er måske om af de ting, vi kan få nærmere oplysning om i udvalget. Jeg er klar over, at der her er en række punkter, som er vanskeligt overskuelige, og hvorom der som omtalt i bemærkningerne til lovforslagets § 4 skal søges forhandling til forskellige sider.

Ifølge lovforslagets § 3 kan statsministeren bestemme, at en virksomhed, der omfatter flere af de pågældende indretninger — som der står — skal anses for at være ét nukleart anlæg. Samtidig fastslår — set med mine øjne ejendommeligt nok — § 3, at atomenergikommissionens anlæg, Risø, anses for at være ét nukleart anlæg. Jeg omtaler det kun af rene formalitetsgrunde, for den første del af § 3 er helt klar, og bemærkningerne om atomforsøgsstationens anlæg virker på mig lidt som disse hyggelige gamle bøger, hvor forfatteren pludselig henvender sig direkte til læseren fremfor at anvende den fortællende form. I realiteten er der vist ikke spor af tvivl, men jeg mener altså, at man i og for sig kunne overlade det til statsministeren, hvis det blev ham, senere at fastslå dette. Man skal vel også rent formelt her fastslå, hvem der i forslaget forstand er indehaver af Risø, det formoder jeg i det mindste, således at disse indehavere ifølge § 40, stk. 3, igen kan bringe deres formaliteter i orden, hvad angår anlæggets godkendelse.

Der er i denne forbindelse et forhold, jeg ikke rigtig kan overse. Den danske stat er, så vidt jeg ved, selvforsikrende, og hvis nu staten gennem et andet statsorgan i denne lovs forstand bliver indehaver af Risø, hvad så med forsikringsbestemmelserne?

Jeg er naturligvis klar over, at der rejser sig både dette og mange andre juridiske spørgsmål i forbindelse med det foreliggende lovforslag, og det glædede mig at høre, at den ærede ordfører for venstre så liv-